

[Finansministeren]

optager os, for hvis man endelig skal vurdere, hvor hovedvægten skal lægges i de offentlige besparelser, må det naturligvis være på driftssiden, mens de offentlige investeringer er det, som det i øjeblikket er mest fornuftigt ikke at begrænse.

Jeg så gerne, at vi var i stand til at leve op til den målsætning, som Ecofin-rådet, altså økonomi- og finansministrenes råd i EF, vedtog for 14 dage siden, at man direkte skulle overflytte ressourcer fra de offentlige driftsbudgetter til de offentlige anlægsbudgetter. Det er vi for øjeblikket ikke i stand til, men selve princippet er naturligvis rigtigt. Det er derfor med en positiv indstilling, vi vil overveje, hvordan den offentlige anlægspolitik skal være i de kommende år.

Så sagde hr. Svend Auken, at regeringen kombinerer en hård indkomspolitik med en stram finanspolitik, og det skaber et hul. Og nu sker der det, at regeringen udvider det hul, den fylder ikke noget i det. Den betragtning er jeg ikke enig i; jeg mener ikke, at regeringen udvider det hul, hr. Svend Auken nævnte.

Derimod bliver jeg nødt til at sige til hr. Svend Auken, hvis han er interesseret i at høre mit svar – det kan jeg ikke vide om han er, men ellers kan jeg gå videre til nogle af de andre ordførere – at hvis ikke vi havde tilrettelagt en indkomspolitik, som vi har gjort, ville kravene til finanspolitikens stramning havde været mangefold større.

Sagen er, at vi er i stand til at føre en i situationen relativt rimelig finanspolitik, taktet være at det også er muligt at føre en fornuftig indkomspolitik. Hvis folketinget ikke havde været parat til at støtte en indkomspolitisk løsning, havde folketinget været nødt til at acceptere en langt, langt stærkere stramning af de offentlige finanser. Så havde man været nødt til oven på betydelige besparelser at lægge yderligere besparelser og måske endda også at lægge en række skatte- og afgiftsstigninger, men for at undgå den skade, der ville fremkomme ved noget sådant, var det, at vi foreslog en kombination af indkomspolitiske og finanspolitiske foranstaltninger.

Regeringen har altså ikke skabt noget hul. Det ville have været der under alle omstændigheder, og det er jo den dybeste og ulykkeligste konsekvens af de senere års udvikling. Nu er vi presset med ryggen op imod muren.

Vi har mistet vores politiske og økonomiske handlefrihed i den forstand, at selv om vi alle kan se, at der er et stort og voksende beskæftigelsesproblem, har vores samfund ikke i øjeblikket kræfter til at løse det spørgsmål, samtidig med at vi skal klare de andre store økonomiske vanskeligheder.

Hvis et flertal i denne sal havde overvejet denne situation noget tidligere, hvis man havde truffet nogle beslutninger noget før, for 3, 4 eller 5 år siden, ville vi ikke være kommet i denne situation. Men nu betaler vi prisen for en letsindig opførsel.

Hr. Svend Auken nævnte så syv punkter, og det synes jeg var syv meget regulære punkter, som jeg skal prøve at kommentere, så godt jeg nu kan, idet jeg dog har forstået, at arbejdsministeren vil beskæftige sig specielt med det, der har med beskæftigelseslovgivningen af gøre.

Først siger hr. Svend Auken, den tidligere arbejdsminister: hvorfor er regeringen så modvillig over for internationale initiativer med henblik på en koordination af vækstbestræbelserne?

Jeg har ikke hørt noget om, at regeringen skulle være modvillig over for det. Jeg har som formand for EFs råd af økonomi- og finansministre arbejdet en lang dag, en lang aften, for at få færdiggjort konklusioner på det såkaldte jumbomøde, og det lykkedes faktisk at få den slags konklusioner frem. Det er i øvrigt første gang, det er sket.

Jeg siger ikke, at det er min fortjeneste, for det kan jo lige så godt være min forgænger, som ikke har været i stand til at forene synspunkterne. Men hvis man læser disse konklusioner, vil man se, at der lægges meget vægt på en koordineret indsats, og regeringen er da for sit vedkommende – hvis socialdemokratiet kunne tilslutte sig det – i allerhøjeste grad parat til at deltage i en yderligere koordination af den økonomiske politik i De europæiske Fællesskaber. Hvis det er sådan, at der i hr. Svend Aukens bemærkninger ligger et tilbud om, at socialdemokratiet vil være med til at øge harmoniseringen af den økonomiske politik i Fællesskaberne, vil regeringen i høj grad være indstillet på at støtte en sådan tankegang.

Hr. Svend Auken spørger, hvorfor vi ikke kommer med forslag til en finansieringsreform. Nu er dette udtryk jo noget, skal vi sige generelt. Hvad er det, vi taler om? Hvis